

привлича критическия интерес.

Характерна особеност на деконструктивната логика в „Подир сенките на облаците“ е, че етапните творби в еднакво силна степен могат да се обособят като прагови средища, както и да продължат да функционират като елементи от семантична верига, т.е. да създават релации с други текстове. Съвместяването на двата принципа – на отрицание и на интегриране на отреченото в един по-висш етап – може да се проследи и на ниво *текст*, т.е. в границите на макроцикъла. Праговите творби изпълняват точно такава функция: отричайки предходното, те го превръщат в свой градивен елемент. Например протичане на релации по посока на патриотичния комплекс се наблюдава от поемата „Нощ“ към „Арменци“, „Заточеници“ и поспецифично към „Хайдушки песни“. В този семантичен поток могат да се открият и настъпилите трансформации в образа *Родина*, или по-точно – в дискурсивния подстъп към него. От веществената физиология *кръв – меса* („Нощ“), през географските маркери („Нощ“, „Заточеници“), образът *Родина* се сакрализира: сдобива се с идеални измерения, емблематизиращите му черти неусетно се стопяват и избледняват. Символизирането на ограничените родни предели като *изгубен рай* е явният резултат от невидимия и подмолно течащ процес. В поемата „Нощ“, в „Арменци“ и в „Заточеници“ *Родината* е перцептивно лирическо, а не епически обхватно пространство. В тази си зададеност образът *Родина* се превръща в елемент от духовността на лирическите персонажи – той конституира тяхната духовност, надарявайки ги с уникално светоотношение. Поради това твърдението, че семиотизирането на Яворовата *Родина* е процес, започнал от ранните творби от 1901–1902 г., не би звучало пресилено. Т.е. още в „Арменци“, „Заточеници“, поемата „Нощ“, а не едва в късното „Родина“ (1909) може да се отбележи известен стремеж за отграничаване от изображението на *Родината* от вазовски тип, т.е. от инертния, одично-еднозначен дискурс, от миметично ограничения подход. Решим ли да